

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 28 Oktober 1900

N:r 5

Atergifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Richard Bergh* (med 1 porträtt). *Richard Berghs senaste tafla, "Aftonstämning"* (med 1 illustration). *Den rösten kände jag igen.* Skizz för HVAR 8 DAG af Ove. *Giuseppe Verdi* (med 1 porträtt). *"Damen från nattkaféet"* (med 1 ill.). *Säljakt på västkusten* (med 4 ill.). *Lekar till häst* (med 2 ill.). *"En lyckoriddare"* (med 2 ill.). *Drottning Wilhelminas förlofning* (med 3 illustrationer). *Marie Antoinettes harpa* (med 1 illustration). *Den stora kolbranden i Norrköping* (med 1 illustration). *"Otterbäcken" bergad* (med 1 illustration). *Inga pansarbåtar mera!* (med 1 illustration). *Vår främste stålslärsare* (med 1 porträtt). *En egendomlig graföppning* (med 1 illustration). *Prins Eugens vinterbostad* (med 1 illustration). *"Svenska paviljongen" i Wannensee* (med 2 illustrationer). *Ur van Bibbers lif.* Af Richard Harding Davis. *Den populäre Clown Tanti* † (med 1 porträtt). *Franske handelsministern Millerand hos grufarbetarne* (med 1 porträtt). *Veckans porträttgalleri* (med 8 porträtt).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

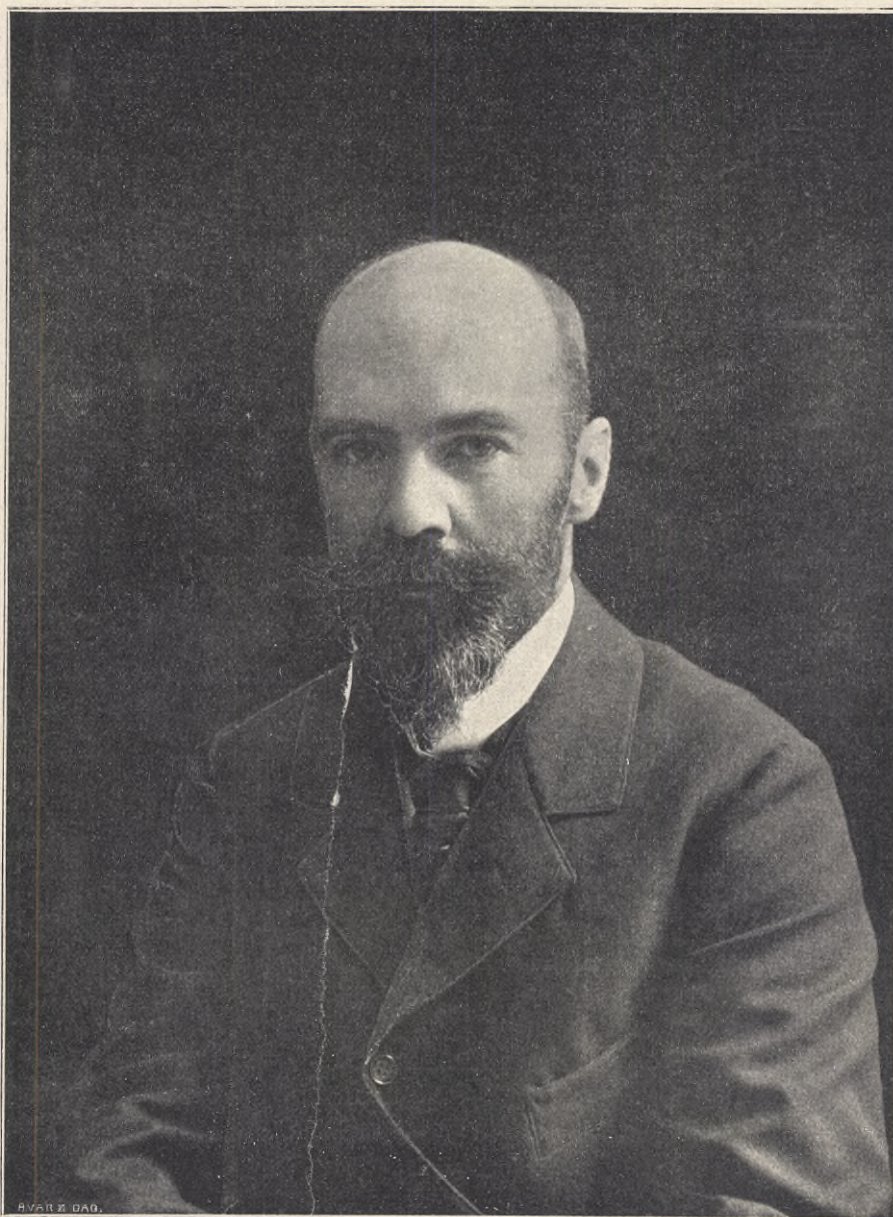

Foto. Hamnqvist, Sthlm.

RICHARD BERGH.

»Den symbolistiska konsten älskar liksom den romantiska dröm och sägen; mången gång ser det ut, som också den flydde verkligheten. Men denna flykt är endast skenbar. Den symbolistiska konsten vill tränga fram mot tillvarons väsentligheter, därför undviker den sorgfälligt skummet, de tusen bubblorna på ytorna hvilka fånga de tanklösas uppmärksamhet och skymma det stora kraftspelet på djupet. Där verkligheten för det hvardagliga ögat ter sig som en mångfald af korsade och brutna streck, söker den de par stora linier som i botten bestämma mönstrets rutor och figurer och torgens massor af ansikten söker den samla i hela ålders- och samhällsklasser tecknande masker, hvilkas drag bära prägeln af stora serier erfarenheter och sorger.

Den symbolistiska konsten vill omtolka världen i förklarad bildskrift, illustrera dess dramer i syner, hvilka just genom frigjordheten från det fotografiska hoppas nå fram till det verkligt betydelsefulla och med hjälp af fantasi, öga eller öra — gifva intryck af det som sker i det som tyckes ske. Den symbolistiska konsten är en filosofisk konst när den är äkta, och det är därigenom den skiljer sig från romantiken».

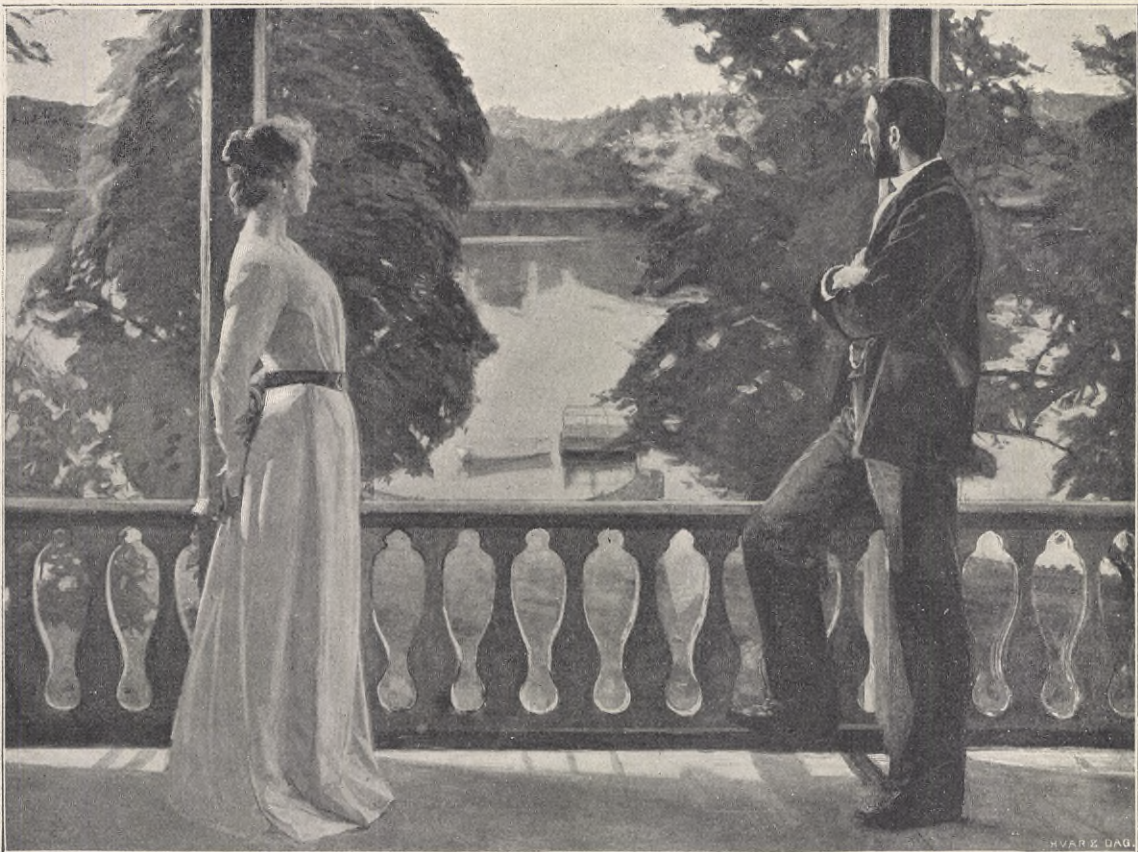
Så har nyligen den symbolistiska konstens väsen tecknats af dess känsligaste tolk i vårt land. Man bör hålla fast vid denna dess innebörd för att förstå dess sammanhang med den period af verklighetsstudium, hvarur den vuxit fram. Och särskildt är det af nöden, om man skall lyckas få något grepp på en konstnärsutveckling som Richard Berghs. Under den naturalistiska analysens tid var han en hängifven naturalist, som i förutsättningslöst naturstudium såg konstens främsta betingelse. Men tidigare än någon svensk målare började han visa, att analysen icke längre tillfredsställde honom i och för sig. Analys leder till syntes. Richard Bergh blef syntetist, blef symbolist. Och bland den symbolistiska konstens målsmän i vårt land är det knappast någon som lyckats gifva så pass klara uttryck som han åt hvad han velat och syftat till. Det är klart att en ny konstriktning som symbolismen, hvilken därtill genom sin natur undandraget sig möjligheten att bli populär, skall bli föremål för vidt skilda meningar. Richard Berghs konst har också kommit mycken förargelse åstad. Hans 1894 på konstnärsförbundets utställning exponerade målning »Vision» var det första af hans arbeten, som betecknar brytningen. Hvad han sedan skapat betecknar fortgång och ut-

veckling på den väg hvarpå han då steg in. »Rid-daren och jungfrun», som på utställningen i Stockholm 1897 tilldrog sig alla besökandes uppmärksamhet, är väl att anse som det fullödigaste uttrycket för hans symbolistiska konst. Att densamma för den allmänhet, hvars konstnärliga norm endast räknar med sådan konst, hvartill den bokstafiligen sett motstycken i verkligheten, icke kunde blifva förstådd, hindrar naturligtvis icke att den är ett konstverk af det slag som kommer att bestå.

Att det kommit att stå så mycken strid om Richard Berghs konstnärliga alstring beror nog emellertid icke uteslutande på karaktären af hans konstnärliga produktion, utan också därpå, att han alltjämt varit midt i elden under de »konstpolitiska» partidebatterna. När i midten af 1880-talet förberedelserna under Ernst Josephsons ledning började till en utbrytning ur den svenska konstnärskåren af dem som funno de gamla banden tryckande, var han en af de mest intresserade deltagarne. Både på den första utställningen »Från Seinens strand» och på den därpå följande »Opponenternas utställning» var han med och i den muntliga och skriftliga debatten saknades han icke heller. Sedan dess har han alltjämt varit i têtén, gifvit hugg och fått hugg, af hvilka han visserligen också stundom gjort sig väl förtjänt.

Men under alla dessa diskussioner har han hunnit till att utom de redan nämnda arbetena utveckla en liflig konstnärlig alstring. På våren 1889 målade han det bekanta porträttet af fröken Eva Bonnier, ett konstverk som han själf lär ha ansett som det bästa bland sina arbeten. Han framträder här först som den öfverlägsne kolorist han är. På samma gång präglas porträttet af den skarpa karaktärsanalys, som utmärker hans porträttmålning i allmänhet, hvaraf porträtten af Vult von Steijern och Ellen Key torde vara de mest bekanta bland de äldre och porträtter »Gerda» samt det för Uffiziernas galleri i Florens målade karaktäristiska själfporträttet bland de yngre. Porträttmålning har allt i från början sysselsatt honom. Redan 1883 väckte han uppmärksamhet med sitt porträtt af Nils Kreuger och följande år målade han de kända porträtten af fröken H. Klemming samt generalkonsul J. W. Smitt.

Richard Bergh är född 1858. Han blef 1877 elev af Perseus. Efter ha genomgått konstakademiens principskola studerade han på Colarossis och Laurenc' atelierer i Paris.

Med konstnärens och ägarens tillstånd reproducerad.

Foto. och reprod. af Kem. Anst. Silfversparre & Co., Göteborg.

RICHARD BERGHS SENASTE TAFLA, »AFTONSTÄMNING».

Tillhörig dr Pontus Fürstenberg i Göteborg.

En gripande, själfull målning, som äfven vid detta återgifvande i svart och hvitt verkar med sin djupa poesi. — Mycket skulle vi misstaga oss om icke denna tafla — en af det storartade Fürstenbergska Galleriets perlor — blefve en af de populäraste som målats af svensk mästare.

DEN RÖSTEN KÄNDE JAG IGEN.

SKIZZ för HVAR 8 DAG. Af OVE.

I Stockholm, långt uppe på Hornsgatan, fanns år 1860 en mekanisk verkstad, som ägdes af Christopher Behrman, en man af gamla stammen. Han skötte verkstaden efter gamla metoder och hade förtjänt en betydlig förmögenhet. Allt i Behrmanska huset var ordnad efter gammaldags sed. På grund af verkstadens goda rykte hade Behrman alltid någon elev, som tillika med ingenjören och bokhållarne bodde i familjen och behandlades som medlem däraf.

Sedan ett år tillbaka var Friedrich Miller elev där. Han var från Hannover, son till en förmögen köpman där, affärsvän till Behrman, och hade kommit dit egentligen för att lära sig svenska språket. Han var en 21 års yngling, hurtig och liflig, såg bra ut, var angenäm och sympatisk i sitt sätt samt skötte sig utmärkt väl. Hans hufvudsakligaste arbete hos Behrman bestod i kontorsgöromål, men han fick mycken tid öfrigt att sällskapa med familjens döttrar, hvilket han ansåg

vara nyttigare för sig — eftersom han skulle lära sig språket! Och de språkade lifligt.

Behrman hade två döttrar, båda vackra som en dag fast mycket olika hvarandra. Den äldsta, mamsell Louise, var 18 år gammal, hade mörkt, nästan nattsvart hår, mörkbruna ögon och den vackraste profil man kan tänka sig, samt en ovanligt harmonisk figur, lång och ståtlig: en fullkomlig skönhet. Hon var liflig och glad, talade och skrattade gärna, ty hon var medveten om, att hon hade en silfverklar stämma. Därför bemödade hon sig också att tala korrekt. Den andra dottern var några år yngre, ännu ett barn.

Friedrich blef genast förälskad i Louise, och det dröjde ej länge, förrän de »kommit öfverens», fast de ej voro öppet förlofvade ännu. Behrman tyckte ej om denna förbindelse, han ville hellre haft en måg som kunnat öfvertaga verkstaden. Men den snälla och älskliga mamma Behrman, som var af tysk börd, såg med förtjusning, att hennes

älsklingsbarn, Louise, fattade bøjelse för den hyggelige Friedrich.

De unga roade sig duktigt. Till Behrmanska gården hörde en stor trädgård, som gränsade intill grannens trädgård. Dit hade nyligen flyttat en familj från landet, possessionaten Lidman, och det blef snart ett lifligt umgänge mellan de båda familjernas barn. De lekte i trädgården, gjorde spatserturer tillsammans och roade sig på allehanda sätt. Alla voro musikaliska, och sång och musik idkades flitigt.

Äldste sonen hos Lidmans var icke hemkommen ännu. Han hette Herbert, skulle bli ingenjör och hade länge varit vid ett järnbruk i Nerike men skulle komma hem till hösten för att fullborda sina studier.

Han var en reslig och stark ung man, 24 år, arbetsam och stillsam. Hela hans utseende vittnade om redbarhet.

Dagen efter sin hemkomst till föräldrahemmet satt Herbert i trädgården och funderade öfver sina förestående arbeten. Då hörde han från Behrmanska trädgården ett muntert glam och prat. Man tycktes diskutera en båtferd i Mälaren. Han igenkände rösten af sin äldsta syster, som talade med en annan flicka, hvars underbart vackra röst gjorde ett mäktigt intryck på honom. Han hade aldrig hört en så vacker stämma förr. Det var Stockholms-dialekten i dess vackraste form, och den ljud som den ljufiligaste musik för honom. Säkert måste det vara en mycket vacker flicka, som har en så härlig röst, tänkte Herbert.

Och det besannades snart för honom. Han kunde ej tänka sig något fullkomligare än Louise, och af sin syster, som fullständigt beundrade henne, fick han veta, hvilken präktig och bra flicka hon var. Men han fick också veta att hon var hemligt förlovad med Friedrich Miller, hvilket gjorde honom oändligt ondt, ty nu kunde han ej hoppas att vinna henne. Blyg som han var, nöjde han sig med att med stum beundran njuta af hennes närhet och lyssna till hennes klockrena, melodiska röst.

Louise hade nog märkt hans känslor och visade sig därför vänlig och snäll mot honom för att, såsom hon trodde, kunna trösta honom. Men det blef bara värre. Slutligen blef det honom för svårt, och han beslöt sig för att resa bort för att på annan plats söka glömma henne genom ett tråget och rastlöst arbete.

Och han for. I Amerika fullbordade han sina kunskaper i yrket, fick goda anställningar i flera år.

Kort efter Herberts resa blefvo Louise och Friedrich offentligt förlovade och slutligen gifta samt bosatta i Hannover.

* * *

Och tiden gick framåt sin orubbliga bana, stora händelser skakade länderna, krigets brandfackla svajade öfver Tyskland mer än en gång, och man lade ej märke till de enskildes lidanden och deras små förhållanden.

Mer än trettio år hade förflidit. Herbert hade blifvit en rik och mäktig man. Med sin starka energi och ofantliga arbetsförmåga hade han öfvervunnit alla svårigheter och var nu ägare af ett stort järnbruk i Vestmanland.

Men han var också utsliten af sin egen kraft

och hade de senare åren blifvit sjuklig. Han brukade därför hvarje sommar resa till Italien och gjorde några turer på Medelhafvet, hvilket var synnerligen välgörande mot hans rheumatism.

Under en sådan resa till Nizza på en af de stora och bekväma ångbåtarna satt han en dag på däck, njutande vid anblicken af det oändliga blåa hafvet. Bland de många resandena var samtalet lifligt.

Från en af grupperna nådde honom ljudet af en kvinnoröst, som väckte hans synnerliga uppmärksamhet. Hvar hade han hört den rösten förr? Hon talade franska. Länge satt han och njöt af denna silfverklara stämma, som i hans minne anlog en sträng från länge sedan förgångna tider. Hvad den rösten var lik Louise's! Han frässade af att lyssna till den, den ljud likt ett eko från hans glädjefattiga ungdom och kom honom att återupplifva minnet af händelser som han aldrig kunnat glömma.

Så med ens började hon tala tyska med en annan person i sällskapet. Gode Gud, det kan väl ej vara Louise! Han vågade ej vända sig om för att se efter. Ah, det är ju omöjligt; hon här, så långt ned i södern.

Men rösten fortfor att tala och det blef honom till sist tydligt, att det måste vara Louise. Trå människor kunna icke ha så lika röst. Och han vände sig tveksamt om.

Ja, vid himlen, det måste vara hon! Denna profil, det kan ej vara någon annan. Och han stirrade på henne med upprördt sinne. Jo, jo, det är hon. Men hvad hon blifvit gammal, det rika hvita håret klär henne så väl. Men hennes ögon ha samma vackra glans som i ungdomens dagar, och ögonbrynen äro nästan lika svarta som förr. Men hur kommer det sig, att hon är här?

Klockan ringde till middag. Man begaf sig ned till matsalongen. Herbert stod hög och reslig vid trappan och lät passagerarna gå förbi sig. Så kom Louise. Ah, hvad hjärtat bultade! Ofrivilligt kom han att räta på sig just då Louise var midt för honom, hvilket ådrog sig hennes uppmärksamhet. Hon häjdade sig ett ögonblick och såg undrande på honom, men då Herbert sakta sade: »Louise», blef igenkännandet fullständigt.

Glädjen öfver återseendet var mycket stor och ömsesidig. De sällskapade sedan med hvarandra under hela resan, talande om flydda tider och om hvad de upplefvat under de trettio år, sedan de sist sågo hvarandra i Behrmanska huset.

Louise's svärfar hade lidit stora förluster under kriget mot Preussen, hennes man blef tillfångatagen, återkom efter krigets slut med bruten hälsa och blef slutligen nästan blind. Louise måste därför hjälpa sin man med affärerna, hvarigenom hon blifvit språkkunnig och mycket berest. Nu behöfde hon själf rekrerera sig och medföljde en fransk familj såsom sällskap och ciceron. Deras dotter var hemma hos fadern, och sonen gjorde nu sin värnplikt.

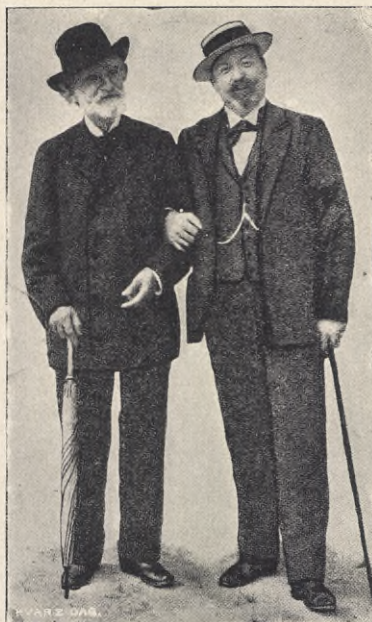
Sådan var hennes saga. Hans var snart berättad; han gick ensam genom lifvet, och Louise förstod, att minnet af henne härskade i hans hjärta.

I Nizza skiljdes de åt. Herbert for tillbaka till Italien. Uppfylld af vemodiga minnen frågade han sig ofta: »när får jag höra den rösten igen?»

GUISEPPE VERDI.

Den store italienske mästern ingick nyligen i sitt 84:de år. På denna dag afslutade han det stora memoarverk som ända hitills varit en djup hemlighet. Den anspråkslöse och tillbakadragne mannen, hvilkens sällsynt goda hjärta afhållit från hvarje skriftlig kritik af samtida kompositörer, har nu fullbordat ett till omfattning såväl som till betydelse storslaget verk öfver alla mera betydande musikalster ända från Bellinis tid till den dag nu är. Den icke minst intressanta delen af »Musikens historia» — som arbetet lär skola benämnas — blir nog Verdis personliga erfarenheter och minnesanteckningar under ett nära nog hundraårigt musiklif. Ett annat bevis på Verdis goda hjärta är den stiftelse han skapat i Milano, ett storartadt »hem» för musiker.

Verdi såsom kompositör är

DEN ÄLDRIKE KOMPOSITÖREN VERDI
OCH TENOREN TAMAGNO.

ett fenomen nära nog. Han var redan en gammal man med världsrykte för sina operor i den kända italienska stilen — »Trubaduren», »Traviata» m. fl. — när han gick öfver till den mera moderna riktningen — »Aida» — och i sin sena ålderdom har han skapat mästerverk i en fullt modern, nära nog Wagnersk stil — musik med ungdomlig färg och glöd. Sedan »Falstaff» 1893 uppfördes, har Verdi lefvat i stillhet för sig själf. Man har undrat hvad som kunde vara i görningen, man har t. o. m. frågat och den gamle mästern har endast svarat »jag spelar piano» — och det har varit sannt nog. Men hvad han inte talat om, det är det memoarverk som vi omnämmt och hvilket nu emotses med det största intresse öfver hela världen. Vår fotografi visar Verdi och signor Tamagno, den ryktbare tenoren.

»DAMEN FRÅN NATTKAFÉET». EN UNG LOFVANDE ARTIST.

Första gången vi minnas ha sett fröken *Maria Johansson* på scenen var — om vi ej missminna oss — uti en af titelrollerna i det franska folkskådespelet »De små landstrykarne», hvilken pjes gjorde ganska stor lycka i Stockholm, men mottogs helt kyligt i Göteborg. Tvärtom är förhållandet med Feydeaus fars, den beryktade »Damen från nattkaféet». Den drog nog sina goda hus i vår glada hufvudstad, men blef en helt oväntadt inbringande kassapjes i »det stela Göteborg».

Orsaken till pjesens framgång ligger till stor del i fröken Johanssons utförande af den vanskliga titelrollen, hvilken fordrar en icke vanlig fin och säker behandling för att ej slå öfver. Ty pjesen hör ju till dem, som endast förtjäna att skrattas åt. Ju muntrare salong — desto mindre »anstöt». Fröken Johanssons stilig, »gamin»anlagda, sorglöst uppsluppna, ouppfostrade men ingalunda djupt depraverade »dam» halkar skickligt öfver svårigheterna och hon har med denna roll ytterligare vuxit i publikens gunst. Utan tvifvel har hon en vacker framtid på scenen.

Innan den unga artisten fästades vid dir. Ranfts teater, uppträdde hon bl. a. i en hufvudroll i »Lejonets unge», från hvilket stycke hon torde vara i minnet hos publiken landet rundt.

* * *

Det verkligen förtjusande porträttet är taget å hr Steen-Möllers atelier, Göteborg.

SÄLJAKT PÅ VÄSTKUSTEN.

Amatörfotografier för HVAR 8 DAG af hr Anders Skog, Göteborg.

SÄLJAKT: EFTER SKOTTET.

Denna fotografi tillerkändes 1:STA PRIS vid HVAR 8 DAGS fjärde täflan för amatörfotografer.

Det är numera just icke så talrika tillfällen, som erbjuda sig för den svenske jägaren att använda en långtgående reffla för jaktbruk.

Så mycket värdefullare för den sanne idrottsmannen är då det sälskytte, som erbjudes honom ute i hafsbandet af Vestkustens skärgård.

Men det är ej allom gifvet att skjuta säl under betingelser, som göra skyttet till verklig jaktidrott i stället för resultat af simpel slump.

Vid sälskyttet måste lokalkänedom, skarp iakttagelseförmåga och sjutskicklighet samvärka.

Sälskytten måste vara ej blott skytt utan ock god båtseglare, och han måste ofta tillbringa natten ute i sin båt mellan skären i väntan på, att sälarna skola »gå upp», d. v. s. att de krypa upp på någon lågt liggande knalt, dit skytten antingen

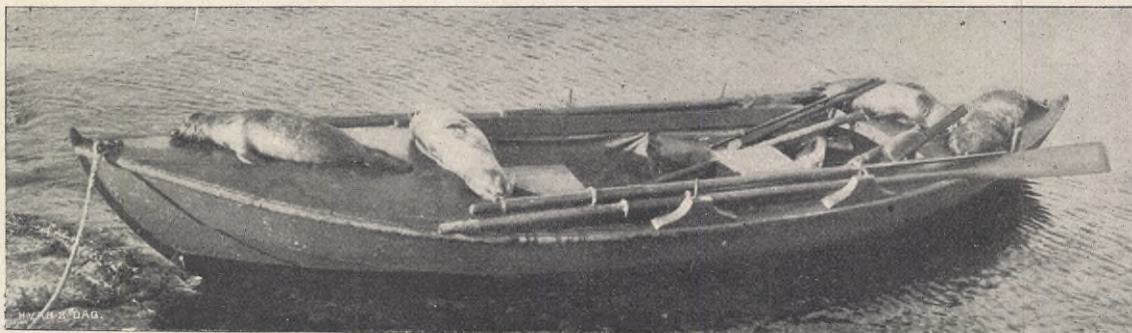
kan ro med iakttagande af stor försiktighet, eller som ligger i skotthåll från något annat skär eller holme, där skytten kan landstiga.

Det duger ej att på något sätt slarfvä. Buller skrämmer sälarna i sjön; en dåligt riktad kula bringar icke sälen i skyttens våld.

En säl, som icke med genomskjutet huvud stannar på skäret, går i sjön och sjunker samt är vanligtvis oåtkomlig för skytten.

Det är därför mycket tadelvärdt att skjuta på säl med annat än de bästa vapen, med refflor, som man vet sätter kulan i en speciedaler på ett par hundra meters afstand.

Vidstående fotografier, som tagits af hr Anders Skog, visa omgifningen och förhållandena ganska bra. De äro tagna under jaktturet med den

SÄLSNIPA MED FULL UTRUSTNING OCH FYRA SÄLAR.

SÄLJAKT PÅ VÄSTKUSTEN

kände Klippbergsjägaren grosshandl. D. T. Ahrenberg, som är den förnämste säljägaren i denna skärgård.

Han idkar säljakten con amore och håller ständigt en däckad jakt i sjön för att vinter eller sommar ha tillfälle att bruka refflan mot lefvande föremål.

Illustrationen »efter skottet» synes jakten i bakgrunden förtöjd vid en bergsudde, under det att den lyckliga skytten just hunnit i land och utpekar hvar kulan träffat, hvilket med synbart intresse iakttages af hr Ahrenberg, för hvilken intet skott har något värde, som ej träffat regelbundet och ögonblickligen död.

Detta kan ju låta en smula blaseradt, men för en jägare, som trampat jaktstigen i de vidsträckta Klippbergen i »the wild west», och som samma år, han hemkom därifrån, fällde 49 sälar,

SÄLAR, SKJUTNA FRÅN ETT SKÄR AF TVÅ SKYTTRAR, SKOTTEN LOSSADE SAMTIDIGT.

SÄLJAKT: SPÄCKNING.

äger jakten fullt sitt värde, endast då den drifves enligt konstens regler, och intet är öfverlämnadt åt slumpen.

Vid västkusten finnes två sorters sälar: den mindre »spräckliga sälen» (*Phoca vitulina*) som blir högst 1,70 m. i längd och som föder sina ungar midsommarveckan, samt den större »krokansen» (*Phoca grypus*), som uppnår en längd af öfver 2,5 meter, och som föder sina ungar vintertiden, ofta på iskanter.

Sälarna göra icke sällan stor skada å fiskröedskap och är en svår laxförstörare, men de äro en prydnad för skärgården och de böra ej misshandlas med skott ur hagelbössor eller dåliga refflor.

LEKAR TILL HÄST.

Amatörfotografier för HVAR 8 DAG.

POLO:

Ett från Indien härstammande spel, som går ut på att till häst med en vid långt skaft fästad klubba slå en tråkula in i motpartiets mål — det spelas af tvenne partier — af tvenne stolpar märkta mål. Ett ytterst intressant och af lifliga episoder fylldt spel som rekommenderas till särdeles säkra ryttare.

GYMKHANA:

Ett gemensamt namn för olika täflingslekar till häst. Här visas hur efter en kappridit tvärs öfver fältet till motsatta målet ryttarne där skola stiga af, tända en cigarett för att så spränga tillbaka till startplatsen — den snabbaste vinner. Dessa lekar såväl som Polo utfördes vid en idrottsuppvissning i Göteborg helt nyligen — och till stor förtjusning hos åskådarne.

»EN LYCKORIDDARE» OCH DESS FÖRFATTARE.

Det var länge sedan Harald Molander ägnade den dramatiska konsten någon annan odling än regissörens. Efter sin debut som dramatisk författare med komedin »Rococo» 1882 — han var då en 24-årig ung man, nyss kommen från universitetet — skref han följande år det dramatiskt verkningfulla sorgespelet »Furstinnan Gogol», som 1884 följdes af komedin »Vårflod». Efter en treårig författarehvila skref han 1887 skådespelet »Beatrice», som först 1893 följdes af lustspelet »Flirtation». Sen dess har hans författareskap inskränkt sig till det 1896 utgifna mästerstycket i arkaiseringens konst »En lyckoriddare».

Det är ett parti ur denna roman om äfventyraren Lars Wivallius' kärleks-saga på Björkeberga, som han nu dra-

matiserat och scensatt med sin öfverlägsna talang.

Själff har han kallat stycket ett »äfventyr», en beteckning som möjligen torde innebära, att han själf varit medveten om att det icke riktigt håller måttet inför dramatikens stränga lagar.

I alla fall är det genom sitt lif, sin effektstyrka och framförallt sin tidsfärg ett stycke verklig konst.

Att iscensättningen skulle vara ypperlig, var ju gifvet, då den ledts af författaren själf, den bepröfvade mästaren i regiens konst, hvars verksamhet både på svenska och finska scener

gifvit mången föreställning dess *enda* konstnärliga raison d'être.

Foto. Jonason, Göteborg.

HARALD MOLANDER.

Foto. Rydén, Stockholm.

DANSSCENEN HOS WULFF GRIJP.

DROTTNING WILHELMINAS FÖRLOFNING.

Korrespondens till HVAR 8 DAG.

Sedan år tillbaka har det beskäftiga ryktet sys-selsatt sig med att skaffa den unga drottningen på Hollands tron en brudgum. Man minnes huru under de fästliga septemberdagarne 1898, då drottningens kröning försiggick, en förlofningsproklamation hvarje ögonblick väntades.

DROTTNING WILHELMINA MED SIN MODER. och hennes moderafreste

till kröningsfästligheterna. »Ons Wilhelmintje», som holländarne kalla sin drottning, hade ännu icke funnit den man, vid hvilken hon ville binda sin lufslycka. Ryktet har sedermera velat förlovfa henne med prinsen af Wied, med en son af prins Albrecht af Preussen och flere andra, men det har fått stanna vid ryktet, tills drottningen nu själf förvänat de intrasserade genom sin förlofning med härtig Heinrich af Mecklenburg-Schwerin. Detta har skett utan föregående ryktessmiderier, ehuru drottning Wilhelmina flere gånger besökt Potsdam, härtigens garnisonsort, samt nu senast i sommar på Schwartzburg varit i sällskap med honom.

Drottning Wilhelmina är den siste Oranierns, konung Wilhelm III:s, enda dotter och enda öfverlevande barn. Då konung Wilhelm, äfven härskare öfver Luxemburg, 1890 afled, hade nämligen hans båda söner från hans första äktenskap, med prinsessan Sophia af Würtemberg, gått före honom i grafven, kronprins Wilhelm 1879 39 år gammal och prins Alexander 1884 33 år. I konungens andra äktenskap, med prinsessan Emma af Waldeck och Pymont, fanns endast ett barn, drottning Wilhelmina. Och

då kvinnolinien icke hade någon arfsrätt till Luxemburg, skildes detta land vid konung Wilhelms död från Holland och öfvergick till härtigen af Nassau. Drottning Wilhelmina är född i Haag den 31 aug. 1880. Från 1890 till 1898 stod hennes moder, drottning Emma, i spetsen för en förmyndarregering, och det sistnämnda året öfvertog drottning Wilhelmina själf regeringen. Det var då, hon första gången officiellt framträdde för folket och mottog en hyllning, hvarsintensitet och hjärtlighet vittnade om den tillgifvenhet hon redan tillvunnit sig. Det var då hon yttrade till folket:

»Min plikt är skön och skön min uppgift. Jag är lycklig och tacksam att få regera öfver det nederländska folket, ett folk, litet i tal men stort till kraft och karaktär . . . Oranien kan aldrig, aldrig göra nog för Nederländerna».

Drottningens brudgum, som icke blir konung af Nederlanden utan endast »prins-gemål», är den yngste styfbrodern till prinsregenten af Mecklenburg-Schwerin. Han är en son till den 1883 aflidne storhertigen Friedrich Franz II i dennes tredje äktenskap med den ännu levande storhertiginnan Marie, född prinsessa af Schwartzburg. Härtig Heinrich är född den 19 april 1876, alltså blott 26 1/2 år gammal. 1895 befordrades han till löjtnant vid mecklenburgska fusilierregementet 90 och öfverflyttades senare till gardesjägarbataljonen i Potsdam.

I Tyskland har förlofningen gifvetvis framkallat tillfredsställelse. Det är icke först i dag, som vissa kretsar i Tyskland fundera på att i en eller annan form indraga Holland under den tyska maktkretsen eller det tyska skyddet — först och främst genom en tullunion — och nu knyter man nya förhoppningar af en tysk prins gittermål med den holländska drottningen.

DROTTNING WILHELMINA AF HOLLAND.

Härtig HEINRICH af Mecklenburg-Schwerin.

MARIE ANTOINETTES HARPA.

ETT REVOLUTIONSMINNE I NORRKÖPING.

Fotografi för HVAR 8 DAG af fotograf Hj. Ljungqvist, Norrköping.

Hvilken af våra läsare — och främst läsarinnor — har icke med intresse läst den sköna, olyckliga drottning Marie Antoinettes historia och med deltagande följt hennes slutliga vandring från hovets salar till fängelset, från fängelset till revo-

lutionstribunalet och så till guillotinen! Där föll detta vackra hufvud, hvars hår säges hafva gränat på en natt — den sista...

Af en egendomlig slump har nyligen uppmärksamheten blifvit fäst på ett Marie Antoinette-minne, hvilket befinner sig i en persons ägo i Norrköping — den harpa, som en gång skall hafva klingat under den olyckliga furstinnans händer och bragt henne hugsvalelse under hennes fängelses långa dystra dagar. Ägaren, hr Langenberg, har fått den genom arf och det intressanta instrumentets historia är följande.

Efter drottningens afrättning såldes en del af hennes tillhörigheter på offentlig auktion. Bland dessa befunno sig den ifrågavarande harpan jämte en annan, som nu finnes i Musikkonservatoriet i Paris. Men när instrumentet skulle utropas, var det försvunnet. Man vidtog omsider efterforskningar och upptäckte detsamma hos en hr Flauquet i staden Asnières. Upptäckaren var landshöfdingen i Gefle, grefve Cronstedt. Han köpte harpan, som år 1816 hemfördes till Sverige. Hr Langenberg innehar äfven lådan, i hvilken den sändes, adresserad »Till grefven och lagmannen Cronstitt» — fransmännen hade tydligen inte riktigt uppfattat namnet. Grefve Cronstedt skänkte harpan till sin fosterdotter, den nuvarande ägarens mormor.

Genom ett gåtfullt ödes nyck har detta dyrbara instrument så kommit att hamna häruppe i hvad fransmännen kalla »björnlandet»! Men länge torde harpan ej komma att stanna här. Ty hr Langenberg har haft flere anbud på densamma, ända upp till 50,000 kronor, och för närvarande är en rik newyorkare spekulant på det intressanta revolutionsminnet.

Naturligtvis har det icke saknats kritiska tviflare i fråga om harpans äkthet. Denna är emellertid till fullo konstaterad af en sakkunning person, hvilken tvenne gånger gjort undersökningar i Paris. Man har ock där i Bibliothèque Nationale upptäckt en skizz med underskriften »La harpe de la reine M. A.», som befunnits till alla delar lik det i hr Langenbergs ägo varande instrumentet.

Detsamma, tillverkadt af den bekante Naderman, är närmare 2 meter högt och försedt med den af Hochbrucher omkring år 1720 införda mekanismen, hvarigenom man medels pedaler kunde omstämna alla liknämnda toner så att den spelandes händer uteslutande kunde ägna sig åt spelet. Harpan har ej mindre än 7 pedaler. Öfre delen af stängen är sirad med smakfulla förgyllda ornament, hvilka här och där äro något skadade — månne tidens tand eller märken efter revolutionspöbelns raseri? På öfversta krönet af stängen synes ett märke, ungefär en tum i fyrkant. Här skall enligt den ofvannämnda skizzen en liten örn ha tronat.

Vi stå i förbindelse till harpans ägare, som välvilligt satt oss i tillfälle få en fotografi af den historiska rariteten, från hvars brustna strängar ljuda så många minnen...

DEN STORA KOLBRANDEN I NORRKÖPING.

Mellan den 27 september och 5 oktober rasade i D. Brücks fabriksaktiebolags stenkolsupplag i Norrköping en seg och ihållande brand, hvars släckning kräde ett lika mödosamt som väl betaldt arbete i dagar och nätter. Elden hade uppstått genom själfantändning. För att hindra dess spridning måste man t. o. m. nedrifva ett bredvidliggande hus. Kolpartiet i fråga innehöll cirka 3,000 tons — en kolhög af 22 fots höjd. Ungefär hälften af kolen förtärdes, och när därtill komma alla släckningskostnaderna förstår man huru mycket pengar som gått upp i rök.

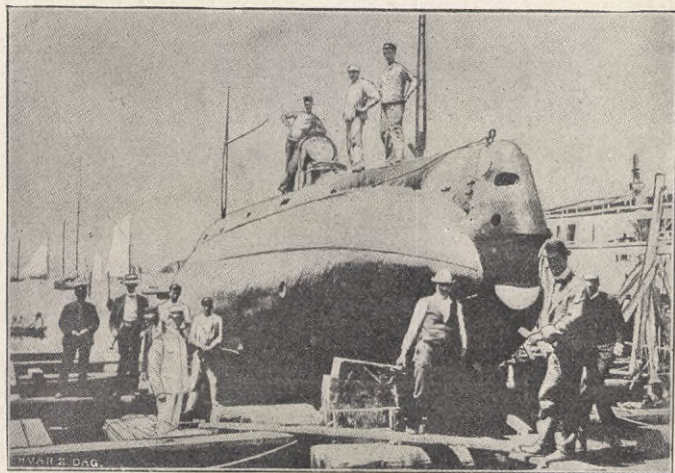
»OTTERBÄCKEN» BERGAD.

Amatörfotografi af löjtnant Bylund, Vänersborg.

I nr 52, första årg., fanns en bild af den efter en kollision i Väner sjunkna »Otterbäcken», af hvilken då endast masttopparne syntes ofvan vattnet. Nu har kapten Larsson med bergningsångaren »Isbjörn» lyckats upptaga den sjunkna ångaren och införa den till Vänersborg. Och det torde väl inte dröja länge, förrän »Otterbäcken» är iståndsatt att kunna återtaga sina turer — med bättre tur!

INGA PANSARBÅTAR MERA!

Undervattensbåten »HOLLAND» i docka, efter att hafva löpt omkring ett stort pansarfartyg och slutligen hafva bragt detta ur stridbart skick.

Moderna växla nästan lika lätt med hafvets jättar som med damernas toiletter. Den från spansk-amerikanska kriget bekanta »Iowa» var då en prydnad och en stolthet för sitt lands flotta. Nu är allt förändradt, och det är en liten undervattens-torpedbåt »Holland» som kommit Amiraliteterna litet hvarstades att »tänka på saken». Elektriska strålkastare äro nog så förträffliga mot den vanliga torpedbåt-typen, men mot »Holland» gör en dylik strålkastare ej mera nytta än ett stearinljus. Det ser ut som vore dessa flytande fästningars prestige något vacklande och som om »Holland» vore framtidens örlogsman. Från en eskaderöfning berättas att den lilla tingensten bragt en af Amerikas yppersta pansarfartyg ur stridbart skick. Holland smög sig ända fram till pansarfartygets bog och innan någon människa på detta senare anade det ofrefliga besöket hade chefen på Holland anmält att pansarfartyget var sprängd i luften.

VÅR FRÄMSTE STÅLETSARE.

BERNHARD BESKOW VID SITT ARBETE.

BERNHARD BESKOW.

Bernhard Beskow's namn är känt vida utom vårt lands gränser. Större arbeten af honom finnas t. o. m. i muséer på andra sidan Atlanten, Columbiamuséet i Chicago. Han har utfört en mängd af sina bekanta stilfulla etsningar till flere furstehus och framstående högättade familjer i snart sagdt alla civiliserade länder, och den 63-årige konstnären står ännu i sin fulla produktionskraft. Hr Beskow har nyligen fullbordat en samling vackra arbeten, hvilka varit offentligen utställda och vittna såväl om hans beundransvärda rikedom på idéer som omsorgsfulla tekniskt oöfverträffade behandling af det svenska stålet.

Konsten att etsa i stål och å detsamma inbränna guld infördes i Sverige på 1770-talet af dir. Sven Rinman och utöfvades sedermera i Eskilstuna. Beskow började i slutet af 1870-talet öfva sig i denna konstindustri, på hvilket område han nu är vår främste. Hans första större arbete var en solfjäder, som inköptes af konung Oscar. Beskows första sköldar gjordes 1883 till Nationalmuseum i Stockholm, bruksägaren Carl Ekman på Finspong, Förenta Staternas president Arthur och dir. Pontus Fürstenberg.

Den sköld, som här är återgifven, beställdes på sin tid af professor Julius Kronberg som en gåfva till Stora Operans i Paris arkitekt och hans maka, Charles och Louise Garnier.

EN EGENDOMLIG GRAFÖPPNING.

En af HVAR 8 DAGS vänner har välvilligt ställt till vår disposition denna bild, hilkens historia säkert skall intressera läsaren — ett eget bevis som den är på, huru sällsamt naturen stundom fogar.

På Gartenkirchhof i Hannover hvilat sedan maj månad 1782 fru Carolina von Rütling, död i följd af förgiftning af en annan kvinna. På den tunga grafstenen läses, utom den dödas namn och ålder, följande vers:

Trennung ist das Loos der Menschheit
Früh verlassen sei das Bitterste,
Dämmerung wird das übrige Leben,
Tod des Morgens Aufgang,
Ewiges Licht das Wiederschen.

På det nedersta trappsteget står, på svenska öfversatt:

Denna för evärdelig tid köpta graf får aldrig öppnas.

Detta var den dödas sista önskan, som de efterlevande på hennes begäran lät inrista. Men bredvid grafven växer en kraftig björk, hvars lummiga krona skuggar den olyckliga kvinnans hviloplats. Och en af björkens rötter har med lifsstyrkans rätt och kraft bräckt upp denna graf, som aldrig skulle få öppnas. I sanning en egendomlig syn som skulle kunna inspirera till vackra och stämningsfulla strofer!

HVAR 8 DAG.

PRINS EUGENS VINTERBOSTAD.

I en lika sund som »idylliskt» svår-åtkomlig trakt midt inne i hjärtat af Bergslagerernas skogar har Nerikes-härtigens bostad valts för instundande vinter. Vi återgifva här bilden af Riddarhyttans herrgård, dit prins Eugen i dagarne anländer för att i denna trakts höga, rena luft vinna full bot för sin bröståkomma. Resan till Riddarhyttan företages från Uttersberg på den lilla järnvägen Uttersberg—Riddarhyttan. Från herregårdsbyggnaden, som uppfördes 1855 af bruksägaren Olsson, har man en härlig utsikt öfver skog och sjö. Läget är 650 fot öfver hafvet och skyddande skogar utestänga skarpa vindar.

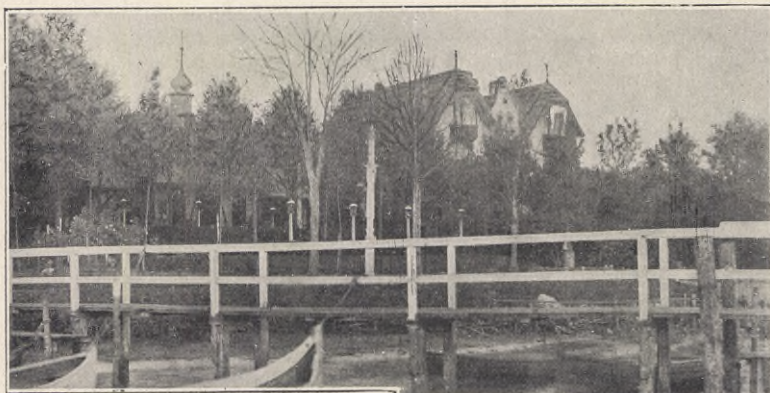
Äfven h. m:t drottningen väntas, som bekant, till Riddarhyttan för någon tid.

RIDDARHYTTANS HERRGÅRD.

»SVENSKA PAVILJONGEN» I WANNSEE.

FRÅN VÅR BERLINKORRESPONDENT.

och trädgårdsbeklädda stränder och där bortom en nästan tropisk växtlighet.

Och ändock ligger denna plats blott en half timmes väg från Berlin. Med en särskild järnväg, för öfrigt den första elektriskt bedrifna för allmän-

Mången svensk resande har nog förvånats öfver att i Berlintidningar läsa om huru underbart vackert det är ute omkring den svenska villan i Wannsee. Och när han så hos berlinarne förfrågat sig om saken, har han kunnat utrona, att den svenska villan i Wannsee är nästan lika bekant i den tyska rikshufvudstaden och att hon utgör målet för tusenden och åter tusenden, som under den heta sommaren redan tidigt om morgonen försvinna från stadens olidliga hetta för att söka luft och svalka i skogens gömmen.

Det är också en härlig vistelseort om sommaren, hvarom illustrationerna här bredvid kunna gifva en föreställning. Vid en insjölik invikning af Havel ligger villan, midt inne under hängbjörkar och andra löfträd. Midt emot, på andra sidan vattnet, utbreder den vidsträckt Grünwald («gröna skogen») sina furors grönska, och vattnet glänser från de många lustfararnes hvita segel. Bakom villan sträcker sig en skogsliknande, härlig park öfver djupa dalar och bergliknande kullar långt inåt landet bort mot Potsdam. Det är en utomordentligt praktfull natur, med vatten, öar, villa-

heten upplåtna i Tyskland, föres man ut till sjöstranden, och därifrån fraktas man öfver på elektriska båtar på andra sidan till den »svenska paviljongen».

Hvarför heter den då »svenska paviljongen»? Jo, det är en svensk paviljong och nu tjänstgör såsom restaurationsbyggnad, ett litet korsvirkeshus med klockstapeltorn, som var »svensk paviljong» på utställningen 1896 och nu flyttats hit för att bli en af Berlins mest bekanta utvårdshus och uppehållsplatser under de varma somrardagarne. Ja ännu, i sena oktober går trafiken till svenska paviljongen i Wannsee, och på eftermiddagen fylles restaurationsplatsen framför det svenska huset af gäster. Redan på långt håll, utifrån sjön, glänser sommaren och hösten öfver en kär gammal bekant från stranden framför paviljongen. Det är — den svenska, den blågula fanan.

UR VAN BIBBERS LIF.*

AF RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

Van Bibber som vigselarrangör.

Unge van Bibber kom till staden från Newport en dag i juni för att träffa sin jurist, som behöfde hans namn på några papper. Han fann staden mycket het och kvaf och tom som ett hus, hvars innevägnare flyttat till landet.

Eftersom han hade att vänta på tåget, beslöt han äta lunch på en fransk restaurant i närheten af Washington Square, där någon omtalat för honom att man kunde få vissa saker särdeles väl tillagade. Borden voro placerade på en terrass och omgifna af växter och blommor samt skyddade af en trikolorfärgad markis. Inga spårvagnsklockor störde trefnaden och nästan alla de andra borden voro lediga. En sval bris fläktade genom växterna och bragte svalka, och van Bibber var på det hela mycket glad att han kommit hit.

Utom honom fanns där en äldre fransman, som var missnöjd med sin sena frukost; två unga Van Dyke-skägghiga artister, hvilka beställde de besynnerligaste saker på samma »slang» som kyparne talade; samt en ung dam och en ung herre vid bordet näst intill. Den unge mannen vände ryggen åt van Bibber och han kunde endast se flickan när han vände sig åt sidan. Hon var mycket ung och mycket vacker. Hon var tydligen af mycket fin familj, och van Bibber undrade hur det kom sig att hon åt middag ensam med en så ung man.

»Det var inte mitt fel», hörde han den unge mannen säga i allvarsam ton. »Hur kunde jag veta att han inte var i sta'n — och för resten betyder det ingenting. Din kusin är inte den ende prästen i Newyork».

»Naturligtvis inte», sade flickan med gråten i halsen, »men de andra äro inte mina kusiner och det är han och det skulle ha gjort saken så mycket lättare. Jag är förfärligt rädd!»

»En enlevering», sade van Bibber för sig. »Högst intressant. Ofta läst om sådant, men aldrig sett något par. Högst intressant.»

Han böjde sig ned öfver en *entrée*, men kunde ej undgå att höra fortsättningen, ty de båda rymplingarne voro likgiltiga för alla omkring och sänkte icke alls rösterna.

»Well, hvad ämnar du göra?» sade flickan i bestämd men icke ovänlig ton. »Det förefaller mig, som om du icke riktigt vore inne i situationen.»

»Ja, jag vet inte», svarade den unge mannen sorglöst. »Vi äro i säkerhet här i alla fall. Ingen som vi känna brukar gå hit och förresten äro alla på landet. Ät du någonting, så skall jag skaffa en adresskalender och göra upp en förteckning på en del präster och så taga vi en droska och köra rundt tills vi finna en som inte är borta på semester. Vi borde kunna hinna till Fall River-båten klockan fem, se'n kunna vi fortsätta till Boston i morgon bittida och fara ned till Narragansett under dagen.

»De förlåta oss aldrig», sade flickan.

»Åh, det blir nog bra», utropade den unge mannen i munter ton. »Du är verkligen den ofrefligaste människa jag någonsin rymt med. Man skulle kunna tro, att du vore på väg till en begrafning. Du var nog så ifrig för två dagar sedan och nu vill du inte hjälpa mig alls. Är du ledsen?» frågade han och tillade: »men för Guds skull säg inte ja, äfven om du är det!»

»Nej, inte precis ledsen», sade flickan, »men vet du, Ted, det kommer verkligen att bli så mycket prat. Om jag bara hade en god vän med mig

eller om du hade en marskalk eller om vi hade vittnen, som man brukar i England, och en kyrkobok att antecknas i eller någonting liknande! Eller om kusin Harald bara varit hemma och kunnat viga oss.»

Den unge mannen som kallats för Ted tycktes icke, att döma af rörelsen på hans skuldror, finna situationen vidare angenäm.

Han plockade dystert bland matbitarne på sin tallrik och flickan tog upp sin näsduk — men stoppade resolut ned den igen och log åt honom. Den unge mannen kallade på kyparen och bad honom skaffa en adresskalender. När han vände sig, kände van Bibber igen honom och han var van Bibber. Van Bibber visste att det var en präktig pojke af mycket god familj i Boston vid namn Standish och den yngre af två söner. Den äldre var van Bibbers synnerligen gode vän. Flickan observerade ej det ömsesidiga igenkännandet, ty hon betraktade med förskräckta ögon en droska som kommit framrullande till restauranten.

»Ted, o Ted!» hviskade hon utom sig af ängslan. »Det är din bror. Där! I den där droskan! Jag såg honom alldeles tydligt. O, hur kunde han finna oss? Hvad skola vi göra?»

Ted blef först mycket röd och sedan mycket blek.

»Standish», sade van Bibber, i det han sprang upp från sin stol och tog sin hatt, »betala det här, är du snäll, så skall jag göra dig kvitt bror din.»

Van Bibber gick ned för terrassens trappsteg, tändande en cigarr, just som den äldre Standish skyndade uppför dem.

»Hallå, Standish!» ropade newyorkaren. »Vänta en minut. Hvart skall du hän? Jag tror minsann det regnar pojkar Standish idag. Först träffar jag din bror och sedan dig. Hvad står på?»

»Har du sett honom?» utropade mannen från Boston ifrigt. »Hvar är han? Var hon med honom? Äro de gifta? Eller kommer jag inte för sent?»

Van Bibber besvarade dessa olika frågor med uppgiften att han sett den yngre Standish och hans fru knappt en halftimme förut och att de just tagit en droska till Jersey City, hvarifrån de ämnade afresa till Chicago.

»Droskkusken, som körde dem hit och som talade om för mig hvar de voro, sade att de inte kunde ha gifvit sig af härifrån, innan jag hunnit hit», sade den äldre brodern tankfullt.

»Ne-hej!» sade droskkusken, som nyfiket stött och lyssnat, »jag körde hit dem för lite' mer än en halftimme sedan. De kunna inte ha hunnit långt.»

»Jo, det är just hvad de ha», sade van Bibber.

»Men ändå, om du hinner öfver till Jersey City till 2,00-tåget, så kan du vara i Chicago nästan lika fort som de. De ämnade taga in på Palmer House, sade de.»

»Tack, gamle vän!» utropade Standish i det

DEN POPULÄRE CLOWN TANTI. †

* Van Bibber är typen för en ung, »fashionabel» newyorkare. — En serie af dessa välskrifna små berättelser började redan i Hvar 8 Dags första årgång.

han hoppade upp i sin droska igen. »Det är en otreflig historia. Ett par unga nöt. Ingen hade någonting emot partiet, utan de voro bara för unga, förstär du. Tack så mycket.»

»Åh, jag ber, ingen orsak!» svarade van Bibber artigt.

»Seså», sade han, i det han gick fram till det förskräckta unga paret, som satt och darrade på terrassen, »nu har jag skickat i väg din bror till Chicago. Jag vet inte hvarför jag just utvalde Chicago som tillflyktsorten för en smekmånad! Men jag är inte van att ljuga och gör det inte vidare bra. Om ni nu vill presentera mig, så skall jag se hvad som kan göras för att hjälpa de två barnen ur skogen.»

Standish sade: »Miss Cambridge, detta är mr Cortlandt van Bibber, om hvilken ni hört min bror tala», och miss Cambridge svarade att det var henne mycket angenämt att träffa mr van Bibber till och med under så synnerligen vanskliga omständigheter.

»Hvad ni två nu skola göra», sade van Bibber i en ton som om de vore omkring femton år gamla och han åtminstone fyrtio, »så lät den här saken bli så offentlig som möjligt.»

»Hvad för slag!» utropade de båda rymlingarne lifligt protesterande.

»Jo visst!» sade van Bibber. »Ni voro på väg att begå ett ödesdigert misstag. Ni ämnade gå till någon obekant prestman i någon alldeles okänd församling och han skulle ha vigt er i ett bakrum utan attest eller vittne, precis som hvilket för-lupet par som hälst från landet. Men i fråga om er är det ju en annan sak. Hvarför ni inte blifvit vigda på öfligt sätt i kyrkan, vet jag inte, och jag ämnar inte fråga om orsaken, men en vänlig för-syn har sändt mig till er för att tillse att det ej blir prat eller skandal, hvilket ju alltid är ledsamt och endast skulle ha haft till följd att era namn gått igenom alla möjliga tidningar. Jag skall arranger-a den här vigseln ordentligt, om ni vilja vara snälla stanna här tills jag skickar hit en vagn och hämtar er. Lita bara fullkomligt på mig och ät er lunch i allsköns lugn. Det skall gå *all right* — och tillåt mig att rekommendera salladen, som är särskildt god.»

Van Bibber körde först i ursinnig fart till den lilla kyrkan »runtt om hörnet». Han talade om allt för den gamle vänlige pastorn och gjorde upp att kyrkan skulle vara öppen och vikarierande organisten på sin plats klockan tre med ett stads-bud som orgeltrampare.

»Och nu», sade han till sig själf, »måste jag skaffa några namn. Det betyder ingenting vidare, om de råka känna de höga kontrahenterna eller inte, men det måste vara namn som alla känna till. Alla som äro i stan äta lunch hos Delmonicos och herrarne äro på klubbarna.» Först for han således till den nämnda stora restauranten, där han med sin vanliga tur fann mrs »Regy» van Arnt och mrs »Jack» Peabody och misserna Brookline, hvilka alla kommit på ett besök för dagen med ånglust-yachten »Minerva» från Boston. Han talade om för dem, hur saken förhöll sig och förmådde dem att af-lägga tysthetslöfte samt att taga med sig de herrbe-kantskaper som de kunde anträffa.

På klubben tvingade han till tjänstgöring fyra män som kände alla människor och som alla män-niskor kände.

Därpå skickade han ett stadsbud och beställde de bästa hytterna på Fall River-båten och ett annat

efter blommor, och därpå satte han mrs Van Arnt i en droska och skickade henne efter bruden och i egenskap af *best man** tog han en annan droska för att hämta brudgummen.

»Jag har varit förste marskalk fyrtiotvå gånger nu», sade van Bibber, när de voro på väg till kyrkan, »men detta är första gången som jag i denna egenskap uppträd i gula skor och blå segel-kostym. Men då», tillade han förnöjdt, »skulle ni se de andra. En af dem har randig flanelldräkt.»

Mrs van Arnt och miss Cambridge gråto ju en tår på vägen till kyrkan, men bruden var lycklig och idel leenden när hon gick uppför stora gången sin blifvande man till mötes, och denne syntes mycket medveten om situationens allvar inför dessa män, hvilka han alla kände till utseendet eller till namnet, men aldrig förut träffat tillsammans med. Men de tryckte alla hans hand när ceremonien var öfver och vikarierande organisten spelade Mendelssohns bröllopsmarsch och van Bibber slungade en sko och en hand full af ris — som han förtänksamt skaffat sig på klubben — efter de ny-gifta, när de foro sin väg till båten.

»Nu skickar jag notisen till tidningarne i mor-gon», sade van Bibber med en belåten suck af lättnad och stolt tillfredsställelse, »och när den blir tryckt ser den ut som en af de mest ortodoxa och finaste vigslar för säsongen. Men ändå kan jag inte låta bli att tänka på —»

»På hvad?» inföll mrs van Arnt.

»Jo, jag kan inte låta bli att tänka på den äldre brodern Standish, som gnor i väg till Chicago i trettiofem graders värme. Jag hade ju bara behöft skicka honom till Jersey City. Men där ser man», tillade van Bibber sorgset, »att när en karl inte är van att ljuga så skulle han inte bry sig om det!»

FRANSKE HANDELSMINISTERN MILLERAND HOS GRUFARBETARNE.

Häromdagen be-sökte franske handelsministern monsieur Millerand grufdistrikten vid Pas-de-Calais, där han mottogs syn-nerligen fästligt af arbetarne, hvilka vän och gunstling han är.

Ministern invigde hospital och skolor och steg slutligen ned i en grufva, där han tog spettet och själf arbetade. Han synes å bilden i den-na arbetaredräkt.

* »Best man» kallas på engelska den »förste marskalk», som för brudgummen till altaret.

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

C. A. W. FLENSBURG.

KONUNGENS BÅDA LÄKARE.

Det skall utan tvifvel intressera alla våra läsare att se porträtten af h. m:t konungens båda lifmed ci. Svenske lifmedikus *Carl Axel Wilhelm Flensburg* är född 1856 och utnämndes 1898. Norske lifmedikus *Theodor Kristian Egeberg*, född 1847, har sedan 1889 åtnjutit det höga förtroendet att vara h. m:t konungens läkare.

DEN SVENSKA KRISTIANIA- PROFESSORN.

Till professor i arkeologi vid Kristiania universitet har utnämnts konservatorn vid historisk-antikvariska afdelningen vid Bergens museum *Gabriel Gustafsson*. Prof. G. är född i Visby 1853, blef student 1871 och fil. lic. 1889. Efter täflan med tre norska sökande erhöll han samma år platsen vid Bergens museum, där hans trägn, af vetenskapliga meriter burna arbete varit mycket fruktbringande.

Bergens museum gör med professor G:s flyttning en stor förlust, hvilken det ej torde bli lätt att ersätta.

Professor G. är gift med fröken Grieg från Bergen.

T. K. EGEBERG.

G. SANDELS.

FÖDELSEDAGAR.

Den 10 oktober fyllde f. d. generallöjtnanten och generalintendenten *Gösta Sandels* 85 år och kunde fira denna dag vid den för en så hög ålder bästa hälsa.

Den vördade militärveteranen är, som bekant, son af den berömda fältmarskalken, segraren vid Virta bro, riksstatthållaren i Norge m. m. greve J. A. Sandels. Greve Gösta Sandels är bosatt i hufvudstaden och är en därstädes lika känd som öfverallt högt aktad personlighet.

Sveriges prästerskaps senior kyrkoherden *Lars Runnell* i Odensvi, Linköpings stift, fyllde den 15 dennes 93 år.

Den vördade prästmannen, som åtnjuter jämförelsevis god andlig och lekamlig hälsa, aflade 1830 studentexamen och prästvigdes fem år senare, hvadan han sälunda i 65 år stått i kyrkans tjänst. År 1851 blef han komminister i Rinna, erhöi samma befattning i sin födelsesocken Rök 1858, utnämndes 1886 till kyrkoherde i Odensvi. Senior i stiftet har R. varit sedan 1892.

G. GUSTAFSSON.

J. NORDSTRÖM.

JUBILEUM.

Den 10 oktober hade 30 år förflutit, sedan förste stadsläkaren i Halmstad doktor *Johan Nordström* började sin verksamhet som praktiserande läkare i den halländska residensstaden. Dr N. har både som läkare och kommunalt verksam medborgare gjort sig mycket värderad därstädes.

Dr Nordström, som är född 1838, ingick först på den militära läkarebanan, där han 1871 avancerade till andre bataljonsläkare vid Elfsborgs regementet, hvarifrån han tog afsked 1873. I Halmstad blef han i sept. samma år ordinarie stadsläkare, hvilken befattning han alltsedan innehaft, de sista åren i egenskap af förste stadsläkare.

DÖDSFALL.

I Stockholm afled den 12 dennes f. d. byråchefen i telegrafstyrelsen fil. kand. *Herman Emanuel Uddenberg*, 72 år gammal.

Byråchefen Uddenberg ägde en betydlig administrativ förmåga och var i sin krafts dagar en högst duglig och arbetsam ämbetsman. Han erhöi 1856 sin första anställning i styrelsen för rikets telegrafverk och var sedan 1863 tillika t. f. notarie och registrator hos serafimordensgillet samt innehade dessa förenade befattningar, till dess de till ordensgillet hörande ärenden med 1877 års ingång öfverflyttades till sundhetskollegium. Vid omregleringen 1878 af telegrafstyrelsen blef U. byråchef vid styrelsens administrativa byrå samt innehade byråchefsembetet till 1894, då han tog afsked med pension.

Ett dödsfall, som väckte sorg och saknad ej blott inom den närmaste familjekretsen, utan där en hel församling stod sörjande vid dödsbären, inträffade den 7 ds, då godsägaren, majoren *Otto Berch* å Össjö gick ur tiden i den höga åldern af 89 år. Major Berch efterlämnar bland alla dem, med hvilka han under sin långa lefnad kom i beröring — ej minst hos sina många underhafvande — ett mer än vanligt aktadt och älskad minne, som länge skall lefva i tacksam och välsignad hägkomst.

L. RUNNELL.

H. E. UDDENBERG.

O. BERCH.